

Čís. 2531.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Proviní-li se kdo proti předpisům o zbrojním patentu, brání veřejný zájem (§ 5 odst. druhý zákona) podmíněnému odkladu výkonu výroku o propadnutí zbraně (§ 47 zbroj. pat.).

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1926, Zm II 253/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 7. května 1926, pokud jím byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§ 183, 184, posl. věta tr. zák., vyhověl však v zasedání neveřejném odvolání státního zastupitelství z onoho rozsudku, pokud nebylo vysloveno propadnutí zbraně a munice bezpodmínečně, a změnil rozsudkový výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu v ten smysl, že zbraň (revolver) a munice jest z podmíněného odsouzení vyňata a že propadnutí těchto předmětů jest nepodmíněné. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Odvolání státního zastupitelství důvodně si stěžuje do toho, že nalézací soud nevyslovil propadnutí zbraně a munice bezpodmínečně. Podle Šu 5 odst. druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. může totiž soud výkon o propadnutí věci odložit jedině, nebrání-li tomu zřetele veřejné nebo důležité zřetele soukromé. Prohřeší-li se kdo proti předpisům o zbrojním patentu, jest v zájmu veřejném, by zbraň propadla, zvláště kde, jako v souzeném případě, jde o zapovězenou zbraň. Bylo proto vyhověti odvolání státního zastupitelství a po rozumu onoho zákonného ustanovení vysloviti propadnutí zbraně a munice nepodmíněně.

Čís. 2532.

Svěřitel (§ 183 tr. zák.) neztrácí zcela vlastnictví zboží do komise daného tím, že dovolil pachateli, by zboží zpracoval a výrobky prodával.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Zm I 404/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mladé Boleslavi ze dne 11. května 1926, pokud jím stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry ve smyslu Šu 183 a 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek nalézacího soudu v odsuzující části a věc vrátil krajskému soudu v Mladé Boleslavi, by znova o ní jednal a ji rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost nadhazuje, uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 9 a 10 §u 281 tr. ř. otázku, zda výhrada vlastnictví, najmě dání do komise, hodí se na zboží, jež má býti teprve zpracováno, a zodpovídá ji záporně, poněvadž prý komisi poměr jest myslitelný jen u zboží, jež se dále zcizuje v nezpracovaném stavu. Zmateční stížnost chce těmito vývody patrně namítati, že zboží, jež bylo obžalovanému firmou S. dáno do komise, nelze pokládati za zboží jemu svěřené, když mu bylo firmou S. zároveň povoleno, by zboží zpracoval a teprve ve zpracovaném stavu prodával. Že obžalovanému bylo toto povolení dáno, rozsudek sice výslovně nezjišťuje, ale zřejmě to předpokládá na základě vlastního udání firmy v přílohách k dotazníku. Námitka není však oprávněna. Neboť z ustanovení §u 415 obč. zák. plyne, že firma S. neztratila vlastnictví zboží do komise daného tím, že dovolila obžalovanému, by zboží zpracoval a teprve výrobky z něho zhotovené prodával, nýbrž že hotově výrobky staly se, pokud nebylo umluveno, že i tyto mají býti výhradním vlastnictvím firmy, společným vlastnictvím firmy a obžalovaného. Podíl firmy na hotovém výrobku byl obžalovanému svěřen a, když obžalovaný si z výtěžku zadržel a přivlastnil tento podíl, dopustil se zpronevěry. Zmateční stížnost jest však oprávněna, pokud námitkou, že nikde neplyne ze spisů a není prokázáno, že obžalovaný peníze za zboží S-em do komise dané zadržel a si přivlastnil, vytýká tomuto výroku soudu rozpor ze spisy a nedostatek důvodů podle čís. 5 §u 281 tr. ř.

Čís. 2533.

Nedodržení přípovědi neb určité platební lhůty samo o sobě nemá ještě podvodem (§ 197 tr. zák.).

Vylákání zápůjčky jest podvodem jen, měl-li pachatel již předem úmysl zápůjčku nesplatiti, neb aspoň byl si toho vědom, že nebude vůbec s to, by zápůjčku splatil.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Zm I 507/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. července 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dílem dokonaného, dílem nedokonaného podle §u 197 a 200 tr. zák. a přečinem maření exekuce podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., pokud čelila proti výroku, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§u 8, 197 a 200 tr. zák., zrušil tento výrok, jakož i výrok o trestu a výroky s ním související a věc vrátil krajskému soudu v Českých Budějovicích, by ji znovu projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost zavrhl; v otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost jest oprávněna, pokud podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. napadá výrok, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem podvodu.